

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾਉਣ, ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਨਿਆਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬੇਸਮਝ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਅਸਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਦੈਵ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ... ਮਤਲਬ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਵੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਜਾਵੋਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਯਾਦ ਇਸਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਉਹ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਬੰਧ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਬੰਧ ਤੋਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸਹਿਜ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ। ਹੁਣ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ, ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ। ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫੇਰ ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਵੋਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਯੁੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਣੀ - ਬਣਾਈ ਖੇਡ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਮਤਲਬ ਅਸੁਰ ਠਹਿਰਿਆ, ਅਸੁਰ ਕਦੀ ਸੱਤ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਝੂਠੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। 4 ਧਾਤੂਆਂ ਹੈ ਨਾ - ਸੋਨਾ - ਚਾਂਦੀ - ਤਾਂਬਾ - ਲੋਹਾ... ਸਭ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੀ ਹੋ। ਫੇਰ ਚਾਂਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਤਾਂਬੇ ਦੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਫੇਰ ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬਾ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਫੇਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੋ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬੱਚਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ, ਕਾਪਰ ਏਜ ਇੱਥੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ 5 ਤੱਤਵਾ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸਿਲਵਰ ਏਜ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਟਾਈਮ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਆਤਮਾ। ਨਹੀਂ, ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਜੀਵਆਤਮਾ ਫੇਰ ਸਿਲਵਰ ਏਜਡ ਜੀਵਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ

ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ, ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਵਿਤੀ ਮਾਰੂ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਮਾਰੂ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜੋੜੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਵੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਝਾੜ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ, ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਸਦੈਵ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਸਦੈਵ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਦੈਵ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਮੂਲ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਉਸਤੋਂ ਬਾਦ ਹੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਵਿਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਉਸ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬੈਠਦੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ, ਸਭ ਚੈਤੰਨ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਹੋਵੇ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ। ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਅਕਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤ ਛੱਡ ਝੱਟ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਛੋਟਾ ਤਖ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਤਖ਼ਤ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੱਖ ਲੋਕੀਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦਾ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਕਾਲ ਹੈ, ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਖ਼ਤ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਤਖ਼ਤ। ਫੇਰ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਿਲਵਰ, ਕਾਪਰ, ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਤਖ਼ਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦੈਵੀ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਵਤਾਈ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਦ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲੀ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਮਿਸਲ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਠਯੋਗ ਚੰਗਾ ਵੀ ਹੈ, ਬੁਰਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਜਦੋਂ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਥਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਆਉਣਾ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਭਾਰਤ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਮੂਲ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਹੈ ਪਰ ਬਾਪ ਕੋਈ ਸੋਸਕ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੀ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਟਾਈਮ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁੱਖ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਮੱਛਰ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉੱਠਕੇ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਭ ਮੱਛਰ ਮਰੇ ਪਏ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕੀ ਵੈਲਯੂ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਮਿਸਲ ਠਹਿਰੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ,

ਕਲਜੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੋ ਝਾੜ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬਾਪ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। 8 ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਆਖਰੀਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਾਪ ਜੇਕਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੈ ਫੇਰ ਪੱਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਵੇਖਾਂਗੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫੇਰ ਸੈਸੀਬੁਲ ਵੀ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਤਾਂ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸੈਸੀਬੁਲ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਫੇਰ ਨਾਨਸੈਸੀਬੁਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੀ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਦੁੱਖ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਨੇ ਰਾਜ ਖੇਇਆ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਹੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਭੁੱਖਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਨ, ਬਹੁਤ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਆਦਿ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਫੇਰ ਧਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪਛਾਣਦੇ ਤਾਂ ਆਕੇ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ, ਜੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਰਾਏ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਤੋਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਬਣਨਗੇ। ਫੇਰ ਖਤਰੀ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸੂਦ੍ਰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਬਣਨਗੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ, ਅਸੀਂ ਸੇ ਖਤਰੀ... ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਅਰੂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਜ਼ੋਲੀ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 8 ਘੰਟਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਅਤੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਤਖਤ ਮਿਲੇਗਾ।

2. ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ -ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਮਝਕੇ ਆਪਣੀ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਸਥਿਤੀ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਭਵ।
ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਮੀ ਜਾਂ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਮਨ ਨੂੰ ਹਿਲਾਓ ਨਹੀਂ, ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਚਲੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪਰਖਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਖਤਮ ਕੇ ਦਵੋ। ਹੁਣ ਯੋਧੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਿਰਫ ਨਿਸਚੇ ਦੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟਿਕਲ ਵਿਚ ਲਿਆਵੋ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਚੂਜ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਹੁਣ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣੋ, ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯੋਧੇ ਨਹੀਂ।

ਸਲੋਗਨ:- ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆ ਦਾ ਬੋਝ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਵੋ।

*****